

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 37/2019
01.07.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., одлучујући о жалби предлагача поднетој против решења Управног суда Р4 у 4/19 од 07.02.2019. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је дана 01.07.2019. године

РЕШЕЊЕ

ЖАЛБА СЕ УВАЖАВА И ПРЕИНАЧУЈЕ решење Управног суда Р4 у 4/19 од 07.02.2019. године, тако што се:

Усваја приговор предлагача и утврђује да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у поступку који се води пред Управним судом у предмету 17У 14991/17.

Налаже се судији известиоцу у предмету Управног суда 17У 14991/17 да, у року од три месеца од дана достављања овог решења Управном суду, оконча поступак по тужби у овом предмету, као и да, у року од 30 дана по истеку рока за одлучивање о тужби у том предмету, обавести председника Управног суда о предузетим наложеним мерама.

Образложење

Предлагач АА је преко Управног суда, дана 17.02.2019. године, поднела Врховном касационом суду жалбу против решења Управног суда Р4 у 4/19 од 07.02.2019. године, којим је одбијен њен приговор ради убрзања поступка у предмету Управног суда 17У 14991/17, као неоснован.

Предлагач у жалби наводи да судија Управног суда, приликом одлучивања о приговору ради убрзања поступка, није оценио целокупно трајање поступка решавања ове управне ствари и да није правилно применио критеријуме за оцену разумне дужине трајања поступка. Понавља наводе из приговора да поступак решавања њеног захтева за конверзију права коришћења у право својине на градском грађевинском земљишту траје већ шест година, а да је поступак остваривања њених права започео пре 20 година. Стога предлаже да Врховни касациони суд усвоји њену жалбу и преиначи ожалбено решење.

Поступајући по жалби предлагача, у смислу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“

бр. 25/82 и 48/88 и „Службени гласник РС“ бр. 46/95... 106/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење, применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14) и нашао да је жалба основана.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15), којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да поред њега воде поступак и одлучују по жалбама.

Одредбом члана 18. став 3. Устава Републике Србије, прописано је да се одредбе о људским и мањинским правима тумаче у корист унапређења вредности демократског друштва, сагласно важећим међународним стандардима људских и мањинских права, као и пракси међународних институција које надзиру њихово спровођење.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Ожалбеним решењем је одбијен приговор предлагача ради убрзања поступка у предмету Управног суда 17У 14991/17, као неоснован, са образложењем да је управни спор у том предмету отпочео подношењем тужбе 05.10.2017. године, да је предмет вишестраначки и сложене је природе, те да целокупно трајање поступка не прелази оквира поступања у разумном року.

Врховни касациони суд је нашао да је Управни суд погрешно закључио да није повређено право предлагача на суђење у разумном року. Наиме, анализа суђења у разумном року мора бити свеобухватна, јер кашњење у току одређене фазе поступка може бити допустиво под условом да укупно трајање поступка није прекорачено (став 36. у пресуди Европског суда за људска права од 18.12.1983. године у предмету *Preto i dr. protiv Italije*, број 7984/77). С друге стране, околност да су радње у одређеној фази поступка предузимане у разумно прихватљивим размацима, нема значаја за предлагача ако се неразумно дуго суди у другој фази поступка или ако поступак у целини неразумно дуго траје. Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да се при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају све околности предмета суђења, а поред осталог и целокупно трајање поступка. Стога, уколико странка тражи заштиту права на суђење у разумном року у управном спору указујући на дуго трајање поступка у целини, не сме се занемарити трајање управног поступка који је претходио подношењу тужбе. Како поступак у управним стварима започиње пред управним органима или другим органима управног решавања, а у случају подношења тужбе се

правноснажно окончава пред Управним судом, све то време до доношења правноснажне одлуке постоји за странку одређена правна несигурност, па се приликом оцене повреде права на суђење у разумном року у управним стварима управни поступак и управни спор посматрају као интегрална целина.

Врховни касациони суд налази да је предлагачу, у конкретном случају, повређено право на суђење у разумном року, јер се из списка предмета Управног суда 17У 14991/17 види да се ради о поступку у коме се истовремено решава о захтеву АА, овде предлагача, а у управном спору заинтересованог лица, поднетом 08.01.2013. године за конверзију права коришћења у право својине на к.п. бр. .. КО Вождовац и о захтеву Јавног правобранилаштва Општине Вождовац, тужиоца у управном спору, поднетом 19.02.2013. године, који се односи на забележбу спора у катастру. Имајући у виду да је управни поступак започет 2013. године, а управни спор у предмету 17У 14991/17 започео подношењем тужбе 05.10.2017. године, Врховни касациони суд налази да сложеност предмета не може оправдати скоро шестогодишње трајање поступка. Овај суд је при томе имао у виду да се тужбом у управном спору тражи оцена законитости другостепеног решења којим је поништено првостепено решење од 16.12.2014. године и предмет се враћа првостепеном органу – Служби за катастар непокретности Вождовац ради поновног вођења поступка и одлучивања, те се на тај начин продужава неизвесност о исходу поступка за предлагача.

Полазећи од свега изложеног, Врховни касациони суд је, на основу члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, усвојио жалбу предлагача и преиначио првостепено решење Управног суда тако што је утврдио да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у поступку који се води пред Управним судом у предмету 17У 14991/17.

Како је овим решењем утврђена повреда права на суђење у разумном року у предмету који није правноснажно решен, Врховни касациони суд је одредио рок од три месеца за одлучивање о тужби у смислу члана 11. Закона о заштити права на суђење у разумном року, сматрајући да ће се на тај начин постићи сврха заштите права на суђење у разумном року.

Судија

Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку.

Против овог решења жалба није дозвољена

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић